

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1545/2020
26.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Горана Брдара, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу број 12К-386/20 од 20.07.2020. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-294/20 од 09.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 26.01.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Брдара, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу број 12К-386/20 од 20.07.2020. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-294/20 од 09.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу број 12К-386/20 од 20.07.2020. године окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 8 месеци коју ће издржати по правноснажности пресуде у Заводу за извршење казни у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 14.05.2020. године па на даље док притвор буде трајао. Окривљен је обавезан да плати на име трошкова кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу износ од 181.378,31 динар, као и суду на име паушала износ од 6.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења, као и остале трошкове кривичног поступка о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем. Оштећена малолетна ББ је ради остваривања имовинско-правног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1-294/20 од 09.10.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца

окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Крагујевцу број 12К-386/20 од 20.07.2020. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Горан Брдар, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку и повреде закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине у целини и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

По наводима браниоца изнетим у поднетом захтеву за заштиту законитости побијаним пресудама учињена је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на тај начин што се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац окривљеног означава исказе сведока ВВ и ГГ, које су до података за сведочење дошле у службеном поступању, па без обзира што се малолетна оштећена ББ позвала на своје право да не сведочи, пресуда је заснована на исказима напред наведених сведока који су поступали као службена лица. Бранилац окривљеног даље у поднетом захтеву наводи да је у Основном јавном тужилаштву испитана ВВ која је као службено лице поступала на основу својих јавних овлашћења и о том службеном поступању и својим сазнањима од оштећене сведочила али без полагања заклетве, а уз то није ни на главном претресу испитана. Осим тог сведока и сведок ГГ је као службено лице полицијске управе у ... испитана у Основном јавном тужилаштву без полагања заклетве, а да на главном претресу није испитана, која је том приликом такође сведочила о садржају обавештења добијених од оштећене, па су самим тим, по наводима браниоца овакви докази незаконити.

Ови наводи браниоца изнети у захтеву за заштиту законитости оцењени су као неосновани из следећих разлога. Из списка предмета произилази да је сведок ВВ у овом предмету саслушана као запослена у Центру за пружање услуга социјалне заштите „ДД“ у ..., где ради као стручни радник у дневном боравку за децу из породица у ризику, и да је са оштећеном малолетном контактирала у својству васпитачице. Самим тим сведок ВВ не може се сматрати службеним лицем јер посао који обавља у Центру за пружање услуга социјалне заштите „ДД“ у ... (место стручног радника у дневном боравку за децу из породице у ризику, са оштећеном радила у својству васпитачице) има првенствено за циљ заштиту интереса малолетника и у оквиру свог посла иста не спроводи никакав поступак нити спроводи било какво испитивање лица под својим

окриљем, а до сазнања која има дошла је необавезним разговором са оштећеном. Стога супротни наводи изнети у захтву за заштиту законитости оцењени су као неосновани јер је сведок ВВ сведочила о околностима које је непосредно опазила и чињеницама које јој је малолетна оштећена саопштила у неформалном разговору приликом шетње.

У погледу сведока ГГ, чији исказ бранилац такође означава као незаконит доказ, из списка предмета се закључује да је запослена у Полицијској управи у ... те се сматра службеним лицем али како је свој исказ засновала на околностима које је лично опазила то су супротни наводи браниоца и у овом делу оцењени као неосновани. Како је наведена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са истим разлозима већ истицана у поступку по редовном правном леку Врховни касациони суд прихвата разлоге жалбеног суда, који је жалбене наводе оценио неоснованим, дате на страни 3 пасус 4 као довољне и јасне и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Осим тога, бранилац неосновано указује у поднетом захтеву да се незаконитост ових доказа огледа и у околности да су ВВ и ГГ, као сведоци испитани само пред Основним јавним тужиоцем, те да нису позивани на главни претрес нити су положили заклетву. Овакво поступање није од утицаја на законитост изведених доказа, а како се из списка предмета закључује да није постојала потреба да се позивају на главни претрес, већ су искази сведока ВВ и ГГ прочитани на главном претресу уз сагласност тужиоца, браниоца и пуномоћника, то су наводи браниоца из поднетог захтева оцењени неоснованим.

Даље у захтеву, бранилац иако нумерички означава да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, суштински указује и образлаже повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, односно истиче да се опис радње извршења не може дефинисати као кривично дело недозвољене полне радње у смислу одредбе члана 182. Кривичног законика. Томе у прилог бранилац наводи да је за дефиницију полних радњи неопходно да су оне предузете на телу жртве, а то значи да је инкриминисан само активни облик полних радњи на телу жртве, а изреком пресуде окривљени је оглашен кривим да је у више наврата улазио у собу оштећене без куцања, да је откривао приликом спавања и да је коментарисао гардеробу и доњи веш оштећене.

Међутим Врховни касациони суд и ове наводе у поднетом захтеву оцењује као неосноване. Наиме, радње извршења које бранилац наводи у захтеву за заштиту законитости нису једине за које се окривљени терети и које му се стављају на терет, јер из списка предмета произилази да је окривљени оглашен кривим за кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика које је извршио тако што је „... улазио у собу оштећене без куцања, откривао је приликом спавања, коментарисао гардеробу и доњи веш оштећене, задизао сукњу приликом изласка из домаћинства, отворено нудио сексуални однос, инсистирао да га додирује по његовим интимним деловима тела узевши јој руку и наслањајући њену руку на његово међуножје...” те по налажењу Врховног касационог суда јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска обележја кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и члана 439. тачка 1) ЗКП на које се указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Горана Брдара, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбио као неосновани и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић